

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τῆς καλλιγραφίας Σέργιος Καπιτόνοβιτς Ἀχινέιφ υπάνδρευε τὴν κόρην του Ναταλίαν με τὸν καθηγητὴν τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας Ἰβάν Πετρόβιτς Λοσσαδίνην. Ἡ γαμήλιος διασκέδασις ἔβαινεν ὀμκλώτατα. Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐτραγουδοῦσαν, ἔπαιζαν, ἐχόρευαν. Ἀνὰ τοὺς θαλάμους ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένοι ἐμπρὸς-ὀπίσω οἱ ἐκ τῆς λέσχης μισθωθέντες ὑπηρεταὶ με τὰ μαῦρα φράκα καὶ τοὺς λευκοὺς κηλιδωμένους λαϊμοδέτας των. Οἱ προσκεκλημένοι ὠμίλουν καὶ ἐθορῶβουν. Ὁ

καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν Ταραντούλωφ, ὁ γάλλος Πα-
δεκουά καὶ ὁ βοθηθὸς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συν-
εδρίου Γεγώρ Βενεδίκτις Μζδά, καθήμενοι ἐπὶ καναπέ, σπεύ-
δοντές καὶ διακόπτοντες ἀλλήλους, διηγοῦντο εἰς τοὺς προσ-
κεκλημένους τὴν ἱστορίαν ἐνός, ὁ ὁποῖος ἐνεταφιάσθη ζωντα-
νὸς καὶ ἐξέφραζον τὴν γνώμην των περὶ πνευματισμοῦ. Καὶ
οἱ τρεῖς συνομιληταὶ δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν πνευματισμόν, παρε-
δέχοντο ὅμως, ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὑπάρχουν πολλὰ
πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξι-
γνήσῃ. Εἰς ἄλλο δωμάτιον ὁ καθηγητῆς τῆς φιλολογίας Δο-
δώνσκηκς ἐξήγει εἰς τοὺς προσκεκλημένους πότε ὁ φρουρῶν σκο-
πὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολῇ κατὰ τῶν διερχομένων. Ἡ
συνδιάλεξις, ὡς βλέπετε, ἦτο φοβερά, ἀλλὰ πολὺ ἐπαγωγός.
Ἐκ τῶν πρὸς τὴν αὐλὴν παραθύρων ἔβλεπον ἄνθρωποι, οἱ
ὁποῖοι, ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς των δὲν εἶχον δικαίωμα
νὰ εἰσέλθουν.

Τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς ὁ οἰκοδεσπότης Ἀχινέιεφ ἐπέρασε
ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον νὰ ἰδῇ ἂν τὰ φαγητὰ διὰ τὸ δεῖπνον ἦσαν
ὅλα ἔτοιμα. Τὸ μαγειρεῖον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς
ἐπληροῦτο καπνοῦ, συνισταμένου ἀπὸ ὀσμάς διαφόρων πουλε-
ρικῶν καὶ ἄλλων ὄψων. Ἐπάνω εἰς δύο τραπέζια ἦσαν ἐκτε-
θειμένα καὶ ἐν καλλιτεχνικῇ ἀταξίᾳ διατεθειμένα σύμβολα
τραγημάτων καὶ ποτῶν. Πλησίον τῶν τραπέζων ἐστριφογύρι-
ζεν ἡ μαγείρισσα Μάρθα, κατακόκκινη, γυνὴ μὲ τεραστίαν δι-
πλὴν κοιλίαν.

— Δὲ μοῦ δείχνεις τὸ ψάρι, Μάτουσκα! εἶπεν ὁ Ἀχινέιεφ,
τρίβων τὰς χεῖρας του καὶ ἀναγλυφόμενος. Τί μυρωδιὰ θεσπε-
σία! Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ φάγω οὐλὴ τὴν κουζίνα! Γιὰ δεῖ-
ξε μου λοιπὸν τὸ ψάρι!

Ἡ Μάρθα ἐπλησίασε εἰς ἓνα θρανίον καὶ μετὰ προσοχῆς
ἐσήκωσε λαδωμένον φύλλον ἐφημερίδος. Ὑπὸ τὸ φύλλον τοῦ-
το, ἐντὸς τεραστίας πιατέλας, ἀνεπαύετο πελώριος βρασμένος
ὀξύρρυγχος, γαρνιρισμένος μὲ κάππαριν, ἐλαίας καὶ καρόττα.
Ὁ Ἀχινέιεφ προσέβλεψε τὸν ἰχθῦν καὶ ἔβαλε βαθύτατον στε-
ναγμόν. Τὸ πρόσωπόν του ἀπῆστραψε, τὰ μάτια του ἐλίγω-
σαν. Ἐκυψε καὶ ἀφῆκε διὰ τῶν χειλῶν ἦχον παρόμοιον μὲ
τὸ τρίξιμον τροχοῦ βωδαμάξης. Ἐστάθη ὀλίγον, ἐκρότησε

τούς δακτύλους ἀπὸ ἠδονῆν καὶ τὰ χεῖλη του ἀνέδωκαν ἐκ νέου τὸν αὐτὸν ἦχον.

— Μπα! Κρότος θερμοῦ φιλήματος. Μὲ ποιὸν ἐσὺ ἐδῶ φιλιέσαι, Μάρθα;— ἠκούσθη φωνὴ ἐκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου καὶ εἰς τὴν θύραν ἀνεφάνη ἡ κουρευμένη κεφαλὴ τοῦ γραμματιστοῦ Βάνκη. Μὲ ποιὸν φιλιέσαι; Ἄαα; . . λαμπρά! Μὲ τὸν Σέργιον Καπιτόνιτς! Καλὸς παππούς! Στὸν ποδόγυρο κοντά!

— Ἐγὼ μὲ κανένα δὲν φιλιέμαι, εἶπε προσβληθεὶς ὁ Ἀχινέεφ. Ποῦ τὸ κατάλαβες, βλάκα; Ἐγὼ . . αὐτό . . . ἐκτύπησα τὰ χεῖλη μου ἀπὸ . . . θέλω νὰ εἰπῶ . . ἀπὸ εὐχρηστῆσιν . . ποῦ εἶδα τάχα τὸ ψάρι . . .

— Κουροφέξαλα κάθῃσαι καὶ μοῦ λές!

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βάνκη ἐμειδίασε πλατῶς καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῆς θύρας. Ὁ Ἀχινέεφ ἐκοκκίνησε.

— «Μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερόν! ἐσκέφθη.—Θὰ πάη τώρα ὁ ἀχρεῖτος νὰ βάλῃ λόγια. Εἰς ὅλην τὴν πόλιν θὰ μὲ ρεζιλέψῃ, τὸ κτῆνος . . .»

Ὁ Ἀχινέεφ εἰσῆλθε δειλῶς εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐλοξόβλεπε γύρω ποῦ εἶνε ὁ Βάνκη; Ὁ Βάνκη ἴστατο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ κεκλιμένος ἐπιχαρίτως ἐψιθυρίζε τι εἰς τὴν μειδιῶσαν γυναικαδέλφην τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων.

«Δι' ἐμένα τῆς ὀμιλεῖ! ἐσκέφθη ὁ Ἀχινέεφ. Δι' ἐμένα, ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! Κ' ἐκείνη τὰ πιστεύει . . . Τὰ πιστεύει. Γελᾷ! Θεέ μου! Ἄ, ὄχι! ἔτσι δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσω . . . ὄχι . . . Πρέπει νὰ κάμω νὰ μὴν τὸν πιστεύσουν . . . θὰ ὀμιλήσω εἰς ὅλους αὐτοὺς καὶ θὰ μείνῃ μοναχὰ μὲ τὴν κακολογίαν του.

Ὁ Ἀχινέεφ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ κάποιαν πάντοτε συστολήν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Παδεκουά.

— Ἡμουνά αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴν κουζίνα, ἐπῆγα νὰ δώσω διαταγὰς διὰ τὸ δεῖπνον, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν γάλλον.— Ἐσᾶς, ξέρω, σᾶς ἀρέσει τὸ ψάρι, καὶ σᾶς ἔχω ἓνα ψάρι, φίλε μου, ἓνα ψάρι! Δυὸ πήχεις! χέ-χέ-χέ... Ἄ, ἀλήθεια, κύτταξε, πῆγα νὰ τὸ λησμονήσω. Στὴν κουζίνα, ποῦ λές, μ' αὐτὸ τὸ ψάρι ἐσυνέβηκε κάτι τι πολὺ περίεργον! Μπαίνω πρὸ ὀλίγου στὴν κουζίνα γιὰ νὰ ρίψω μιὰ ματιὰ στὰ φαγητά...

Κυττάζω τὸ ψάρι καὶ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν, ἀπὸ λιχουδιὰ, τσάφ! ἐκρότησα τὰ χεῖλη μου! Ἐκείνη τῆ στιγμῇ μπαίνει ἔξαφνα αὐτὸς ὁ βλάξ, ὁ Βάνκην καὶ λέγει... χα-χα-χά... καὶ λέγει: «Ἄαα... τί, φιλιέσθε σεῖς ἐδῶ μέσα;» Μὲ τὴ Μάρθα, τάχατες, μὲ τὴ μαγείρισσα! Ποῦ στὸ διάβολο τοῦ φάνηκε τοῦ βλάκα! Καὶ ἡ γυναῖκα, θεῆ μου συχώρεσέ μου εἶνε γιὰ νὰ μασᾶς κουκιὰ καὶ νὰ τήνε φτῆς· μ' ὅλα τὰ θηρία τῆς φύσεως μοιάζει, κι' αὐτὸς... φιλιόσαστε, λέγει! ὁ ζευζέκης!

— Ποιὸς εἶνε ὁ ζευζέκης; ἠρώτησε πλησιάσας ὁ Ταραν-τούλωφ.

— Νά, αὐτὸς ὁ Βάνκην! Εἶχα βγῆ νὰ πάω στὴν κουζίνα...

Ἡ διήγησις τῆς ἱστορίας μὲ τὸν ὀξύρρυγχον καὶ τὴν Μάρθαν ἐπανελήφθη.

— Νὰ μὲ περιπαίξῃ ἠέλησε ὁ ζευζέκης! Καὶ ὅσο γιὰ μένα, τί νὰ σᾶς πῶ;— θὰ μοῦ ἦτον πρὸ εὐχάριστον νὰ φιληθῶ μὲ τὸ σκύλο παρὰ μὲ τὴ Μάρθα... προσέθεσεν ὁ Ἀχινέιφ, καθ' ὃ ἐστράφη καὶ εἶδεν ὀπισθὲν τοῦ τὸν Μζδὰ.

— Λέμε γιὰ τὸν Βάνκην, τῷ εἶπε.—Τί ζευζέκης ἄνθρωπος! Μπαίνει, γιατί ποῦ λές, στὴν κουζίνα, μὲ βλέπει κοντὰ στὴ Μάρθα, κι' ἀρχίζει νὰ πλάθῃ χίλιω λογιῶ ἀνοησίαις.

«Τί, φιλιόσαστε; λέγει.» Μεθυσμένος ἦτον καὶ τοῦ φάνηκε ἔτσι; Κι' ἐγὼ λέγω, πῶς καλλίτερα νὰ φιλήσω ἓνα διάνο, παρὰ τὴ Μάρθα. Ἐπειτα ἐγὼ, βρὲ διαδόλου βλάκα, ἔχω γυναῖκα, τοῦ λέγω! Νὰ μὲ περιπαίξῃς θεές;

— Ποιὸς σᾶς ἐπερίπαίξε; ἠρώτησε, πλησιάσας τὸν Ἀχινέιφ ὁ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν.

— Αὐτὸς ὁ Βάνκην. Ἔστεκόμουνα, ξέρετε, στὴν κουζίνα κι' ἐκύτταζα τὸ ψάρι...

Καὶ τὰ λοιπά.

Δὲν εἶχε παρέλθῃ ἡμίσεια ὥρα καὶ ὅλοι πλέον οἱ προσκεκλημένοι ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν μὲ τὸν ὀξύρρυγχον καὶ τὸν Βάνκην.

«Ἄς τοὺς τὰ εἶπῃ τώρα! ἐσκέφθη ὁ Ἀχινέιφ, τρίβων τὰς χεῖράς του.—Ἄς τοὺς τὰ εἶπῃ! Αὐτὸς θ' ἀρχίσῃ νὰ τοὺς τὰ λέγῃ κι' αὐτοί: «Ὦχ, ἀδελφε καὶ σύ, κάθῃσαι καὶ μᾶς λές κουταμάραις! Ἐμεῖς ὅλα τὰ ξέρομε!»

Καὶ τόσον ἠσύχασε ὁ Ἀχινέιφ, ὥστε ἔπτε τέσσαρα ποτηρά-

κία περισσότερον. Συνοδεύσας μετὰ τὸ δεῖπνον τοὺς νεογύμφοις εἰς τὸν κοιτῶνα μετέβη κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀπεκοιμήθη ὡς βρέφος, ὡς νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, τὴν ἐπαύριον δὲ δὲν ἐνθυμείτο πλέον τὴν ἱστορίαν τοῦ ὄξυρρύγχου. Ἄλλὰ φεῦ! Ἄλλα: μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει. Ἡ κακογλωσσία ἔκαμε τὸ ἔργον τῆς καὶ ἡ πονηρία τοῦ Ἀγινεῖφ οὐδόλως τὸν ὠφέλησε!

Μετὰ μίαν ἀκριβῶς ἑβδομάδα καὶ δὴ τὴν Τετάρτην μετὰ τὸ τρίτον μάθημα, ὅταν ὁ Ἀγινεῖφ ἐστέκετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν καθηγητῶν καὶ διηγείτο περὶ τῶν ἐπιληψίμων κλίσεων τοῦ μαθητοῦ Βυσέκην τὸν πλησιάζει ὁ γυμνασιάρχης, τὸν καλεῖ ἰδιαίτερος καὶ τοῦ λέγει:

— Ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ, Σέργιε Καπιτόνοβιτς. — Συγγνώμην . . . Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ ἐμὲ . . . Ἐν τούτοις . . . πρέπει νὰ σᾶς δώσω νὰ ἐνοήσετε . . . τὸ καθῆκον μου. . . Εὐρέτετε, διαδίδεται ὅτι ἔχετε σχέσεις μὲ τὴν . . . μὲ τὴν μαγείρισσάν σας . . . αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδιὴ μου δουλειά, ἀλλὰ . . . Εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε σχέσεις μὲ αὐτήν, νὰ φιλιέσθε . . . νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ, σᾶς παρακαλῶ, ὄχι τόσον δημοσίᾳ! Πολὺ σᾶς παρακαλῶ! Μὴ λησμονῆτε, ὅτι εἰσθε παιδαγωγός!

Ὁ Ἀγινεῖφ τὰ ἔχασε, ἀπηλπίσθη ἔξω φρενῶν καὶ σὰν ζεματισμένος ἀπῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ὁδὸν τοῦ ἐφάνετο ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸν παρετῆρει σὰν νὰ ἦτο βουτηγμένος μέσα εἰς κατράμι. . . Εἰς τὸ σπίτι του τὸν ἀνέμενε ἄλλη συμφορά.

— Τί ἔχεις καὶ βουβάθηκες, δὲν μοῦ λές; τὸν ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του κατὰ τὸ γεῦμα. — Τί σκέπτεσαι; . . . τῆς ἐρωτοδουλειῆς σου; Μὴν ἐπεθύμησες τὴν Μαρθουῖσκα; Ὅλα τὰ ξέρω, Μουχαμέτη! Ἄς εἶν' καλὰ οἱ ἄνθρωποι ποῦ μοῦ ἀνοιξαν τὰ μάτια! Οὐ νὰ χαθῆς, βάρβαρε!

Καὶ μπάτε, μὴ στὸ σβέρο! . . .

Ἐκεῖνος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ αἰσθανόμενος ὅτι κάτωθὲν του τοῦ φεύγει τὸ δάπεδον, χωρὶς πῖλον καὶ ἐπανωφύριον τρέχει εἰς τὸν Βάνκηη. Ὁ Βάνκηη ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Μασκαρᾶ! εἶπεν ἀποταθὲς πρὸς τὸν Βάνκηη ὁ Ἀγινεῖφ. — Τί σοῦ ἔκαμα καὶ μὲ ἐρεζίλιψες ἔτσι ἐμπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμον; Γιατί νὰ μὲ συκοφαντήσης; Αἶ;

— Ποιὸς σὲ ἐσυκοφάντησε; Τί λέγεις, ἀδελφέ;

— Καὶ ποιὸς μὲ κακολόγησε, πῶς ἐφιλιόμουνά με τὴν Μάρθα. Δὲν εἶσαι σύ, κακοῦργε;

Ὁ Βάνκην ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἐμόρφαζε, ἀκολούθως ἀνύψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ εἶπε :

— Ἄπὸ τὸ Θεὸ νὰ τωῦρω! Νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια κι' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ἐγὼ ἔστω καὶ ἓνα λόγο εἶπα γιὰ σένα! Ποῦ νὰ μὴν ἰδῶ χαίρι καὶ προκοπή! ἢ χολέρα νὰ μὲ κόψῃ! . . .

Ἡ εἰλικρίνεια τοῦ Βάνκην δὲν ἐπεδέχετο ἀμφιβολίαν. Ἦτο πρόδηλον ὅτι δὲν τὸν εἶχε κακολογήσῃ ἐκεῖνος.

« Ἄλλὰ ποῖος λοιπόν; Ποῖος; διελογίζετο ὁ Ἀχινέϊφ ἀνασκοπῶν κατὰ διάνοιαν ὅλους τοὺς γνωρίμους του καὶ τύπτων τὸ στῆθος. — Ποῖος εἶνε λοιπόν; »

— Ποῖος νὰ εἶνε ἀρά γε; ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀναγνώστην.

[Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ]

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

— Αἴ, λοιπόν; Τὴν ἐγνώρισες αὐτὴ ποῦ σοῦ προξενεῦουν; Ἄντι-κρύσθητε διόλου;

— Βεβαίως· ἀντηλλάξαμεν μίαν βολὴν ἀλλ'... ἄνευ ἀποτελέσματος.